

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 222/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bednářová & Hodoňová, Mariánske námestie 31, Žilina, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Sabína Hodoňová, PhD., vo veci namietaného porušenia čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 202/2017 a jeho uznesením z 13. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 202/2017 a jeho uznesením z 13. decembra 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. marca 2018.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 15/2014 z 22. septembra 2016 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný 1“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná 2“) ako žalovaným o určenie, že byt č. 50 na 8. poschodí bytového domu č. 2478 na [REDAKOVANÉ] ulici v [REDAKOVANÉ], ako aj spoluvlastnícke podiely na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve domu, ale tiež na pozemku parcely č. 2574 (zastavaná plocha a nádvorie – 416 m²), zapísanom v katastri nehnuteľností na [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], patria do dedičstva po poručiteľovi [REDAKOVANÉ], zomrelom 6. februára 2010 (ďalej len „poručiteľ“).

Sťažovateľ v konaní spochybňoval podpis poručiteľa na darovacej zmluve, na základe ktorej boli predmetné nehnuteľnosti prevedené na žalovaného 1, ktorý ich následne predal žalovanej 2. Okrem podpisu na zmluve sťažovateľ spochybňoval (vzhľadom na vysoký vek a ťažkú chorobu) spôsobilosť poručiteľa na právne úkony v čase podpisu darovacej zmluvy. Okrem týchto nosných argumentov sťažovateľ namietal aj chyby katastrálneho konania a pochybenia pri doručovaní ním zasielaných listín, nesúlad potvrdenia bytového družstva s technickou normou a inými potvrdeniami bytového družstva, ako aj manipuláciu s notárskou zápisnicou v katastrálnom konaní.

V konaní vedenom okresným súdom sťažovateľ navrhol vykonanie dôkazov, ktoré považoval za nevyhnutné pre ozrejenie veci. Išlo o 1. znalecké dokazovanie z odboru písomoznalctva na základe dodatočne, po realizácii skoršieho znaleckého dokazovania, predložených nových podpisových vzorov poručiteľa; 2. znalecké dokazovanie z odboru psychiatrie na skúmanie spôsobilosti poručiteľa na právne úkony; 3. oboznámenie s dátumami návštev poručiteľa; 4. zistenie dátumov hospitalizácie poručiteľa a zadováženie výpisov o úkonoch jeho zdravotného ošetrovania; 5. znalecké dokazovanie vo vzťahu k potvrdeniu bytového družstva a jeho súladu s výpisom z obchodného registra; 6. predloženie originálu darovacej zmluvy, ktorou poručiteľ previedol vlastníctvo

na žalovaného 1; 7. oboznámenie s kópiou skenu darovacej zmluvy z notárskeho centrálného registra listín a 8. kontrolné znalecké dokazovanie z odboru písomoználectva.

Okresný súd na pojednávaní konanom 22. septembra 2016 vykonanie navrhnutých dôkazov zamietol. Následne zamietol aj žalobu s tým, že sťažovateľ nepreukázal tvrdené skutočnosti o neplatnosti darovacej zmluvy, resp. následnej kúpnej zmluvy, ktorou bola nehnuteľnosť prevedená na žalovanú 2.

V podanom odvolaní sťažovateľ okrem iného namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov.

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 36/2017 z 23. marca 2017 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Krajský súd sa obmedzil pritom iba na konštatovanie, že sa s právnym názorom okresného súdu stotožnil, a k námietke nevykonaných dôkazov sa nijako nevyjadril.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého oprel o § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, teda že nesprávnym procesným postupom súdu mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

Uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 202/2017-277 z 13. decembra 2017 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné.

Podľa názoru sťažovateľa konaním všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho označených práv podľa listiny a dohovoru.

Okresný súd rozhodol bez vykonania dôkazov navrhnutých sťažovateľom, hoci boli nevyhnutné na preukázanie skutočnosti, či mohlo k podpisu darovacej zmluvy a vyhotoveniu notárskej zápisnice dôjsť tak, ako to tvrdila notárka JUDr. Štetiarová (ďalej len „notárka“) a žalovaný 1, keďže ich výpovede sa rozchádzali.

V priebehu konania na okresnom súde sťažovateľ zaobstaral ďalšie podklady na porovnanie písma poručiťa, pretože v znaleckom posudku už predtým podanom bolo porovnávaných len veľmi málo vzoriek. Tieto nové podklady nemal sťažovateľ k dispozícii v čase výzvy súdu na predloženie podkladov.

Sťažovateľ sa tiež nestotožnil s názorom MUDr. [REDAKOVANÉ], ktorý ako obvodný lekár nie je spôsobilý vyjadriť sa k psychickému stavu poručiťa v čase podpisu darovacej zmluvy. MUDr. [REDAKOVANÉ] iba konštatoval, že v čase podpisu darovacej zmluvy poručiť nemal diagnostikovanú žiadnu duševnú poruchu. Podľa názoru sťažovateľa je značný rozdiel medzi tým, či poručiťovi bola alebo nebola diagnostikovaná duševná porucha (čo môže obvodný lekár zistiť z lekárskeho záznamu), a tým, aby sa k danej veci vyjadril psychiater, ktorý by vzhľadom na vek a pokročilé štádium choroby poručiťa vedel posúdiť, či v daný moment podpisu darovacej zmluvy mohol poručiť rozpoznať, aký právny úkon realizuje a aké následky takýto právny úkon vyvolá. Sťažovateľ považuje toto znalecké dokazovanie za významné pre posúdenie platnosti darovacej zmluvy, pretože od toho závisí rozhodnutie vo veci samej.

Sťažovateľ namietal aj chyby v katastrálnom konaní a pochybenia pri doručovaní ním zasielaných listín. Poukazoval tiež na rozdielnosť potvrdení bytového družstva s technickou normou a inými potvrdeniami, ktoré bytové družstvo vydalo, čo podľa neho samo osebe nastoľuje otázku správnosti postupu a pravosti daných potvrdení.

Krajský súd sa s námietkou nevykonania navrhovaných dôkazov nijako nezaoberal a obmedzil sa iba na to, že sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu.

Dôkazy navrhované sťažovateľom nemali povahu dôkazov dodatočne navrhovaných s cieľom oddialiť rozhodnutie, ale išlo o dôkazy, ktoré mali nosnú váhu pri rozhodovaní v merite veci.

Vyjadrenie súdu o neunesení dôkazného bremena sťažovateľom v nadväznosti na odôvodnenie nevykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov sa sťažovateľovi javí ako

nelogické. Dokazovanie navrhoval práve z dôvodu, aby dôkazné bremeno uniesol. Najvyšší súd sťažovateľovi vyčíta, že z jeho práva na spravodlivý proces nevyplýva právo, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutým spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov. Sťažovateľ však v skutočnosti nenamieta spôsob, akým súd vyhodnotil vykonané dôkazy ním navrhnuté, pretože namieta, že súd ním navrhnuté dôkazy vôbec nevykonal, hoci mali potenciál byť dôkazmi, na základe ktorých sa rozhodne o merite veci. Sťažovateľ nevie a ani nemôže vedieť, aký záver by vyplynul z vykonania ním navrhnutých dôkazov, a preto sa nestotožňuje s odôvodnením najvyššieho súdu, podľa ktorého obranu svojich práv stavia na tom, že sa súd nestotožnil s jeho právnymi názormi. Sťažovateľ nie je znalcom z odboru psychiatrie či písmaoznactva (rovnako ako súd) a nevie, aký záver by vyplynul z vykonaného dokazovania. Sťažovateľ vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces nie v tom, že sa súdy nestotožnili s jeho právnym názorom, ale v tom, že mu znemožnili uplatňovanie jeho procesných práv, a tým porušili jeho právo na spravodlivý proces garantovaný nielen zákonmi Slovenskej republiky, ale aj medzinárodnými dohovormi, majúcimi prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Ďalšie odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu považuje sťažovateľ za nezrozumiteľné.

Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 7 Cdo/202/2017 porušil právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 36 ods. 1 a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 7 Cdo/202/2017 zo dňa 13. decembra 2017 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie za porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 36 ods. 1 a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd vo výške 3 000,- EUR, ktoré mu je

Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť v lehote do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 325,42 EUR do 2. mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Z rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 15/2014-216 z 22. septembra 2016 vyplýva, že okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol. Podľa názoru okresného súdu bolo potrebné dôkazné návrhy sťažovateľa na pojednávaní konanom 22. septembra 2016 zamietnuť, a to z týchto dôvodov: 1. v súvislosti s kontrolným znaleckým dokazovaním z odboru písomoznalectva je podstatné, že návrh sa opieral o ďalšie podpisové vzory poručiteľa pôvodne sťažovateľom neoznačené, pričom podľa názoru okresného súdu podaný znalecký posudok zodpovedá po formálnej i odbornej stránke požiadavkám riadneho znaleckého dokazovania a nie je možné nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie len preto, že takýto procesný návrh žalobca uplatní, nespokojnosť žalobcu s výsledkom znaleckého dokazovania nie je dôvodom na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania; 2. čo sa týka znaleckého dokazovania z odboru psychiatrie na posúdenie spôsobilosti poručiteľa uzavrieť darovaciu zmluvu, treba poukázať na to, že sťažovateľ nepredložil žiaden dôkaz (okrem vlastných tvrdení), z ktorého by vyplývala dôvodná pochybnosť o nespôsobilosti poručiteľa uzavrieť darovaciu zmluvu, v tomto smere ošetrojúci lekár uviedol, že poručiteľ okolo 16. novembra 2009 podľa zdravotnej dokumentácie žiadnym psychiatrickým ochorením netrpel, bol svojprávnny, ďalej ani notárka v čase uzavretia darovacej zmluvy nepozorovala na poručiteľovi žiadne známky nesvojprávnosti, pričom poručiteľ je mŕtvy, čo vylučuje možnosť skúmať jeho spôsobilosť na právne úkony osobným vyšetrením zo strany znalca; 3. navrhované zistenie dátumu návštev poručiteľa v ordinácii lekára, dátumu jeho hospitalizácie, zadováženie výpisov z úkonov jeho zdravotného ošetrenia by samy osebe nemohli preukázať nespôsobilosť poručiteľa uzatvoriť darovaciu zmluvu; 4. navrhované zadováženie originálu darovacej zmluvy za situácie, keď túto listinu mal písomoznalec k dispozícii, by znamenalo len možnosť pre sťažovateľa, aby namiesto písomoznalca aj on sám mohol skúmať originál listiny; 5. keďže písomoznalec mal

k dispozícii originál darovacej zmluvy, návrh na zadováženie skenovanej kópie z notárskeho centrálného registra listín bol nadbytočný.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 36/2017-247 z 23. marca 2017 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto správne vyhodnotil v súlade s § 195 Civilného sporového poriadku a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa krajský súd stotožnil a na ktoré poukazuje. Rozsudok primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 Civilného sporového poriadku zdôvodnil.

Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 202/2017-277 z 13. decembra 2017, doručeného právnej zástupkyňi sťažovateľa podľa dátumovej pečiatky 29. januára 2018, vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 36/2017 z 23. marca 2017.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu prípustnosť dovolania vyvodil sťažovateľ z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, tvrdiac, že hoci v konaní vedenom okresným súdom navrhol dokazovanie pre účely preukázania skutočností významných pre vyriešenie sporných otázok, krajský súd sa touto námietkou žiadnym spôsobom nezaoberal a argumentáciu sťažovateľa v zhrnutí obsahu podaného odvolania nespomenul. Rozsudok krajského súdu preto považuje za nepreskúmateľný a nepresvedčivý.

Podľa názoru najvyššieho súdu nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania. Iba výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku [obdobne ako predtým podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku]. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad na takýto záver, ktorý by bol na mieste napríklad vtedy, keď by rozhodnutie neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď by sa vyskytli vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je aj právo strany na také odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranou sporu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo však neznamena, že na každý argument strany je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (Georgiadis v. Grécko, Ruiz Torija v. Španielsko, Hiro Balani v. Španielsko).

Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, a preto v zmysle § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku sa mohol v takomto prípade obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, čo aj urobil. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že okresný súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v prvostupňovom konaní. Krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, a preto jeho postup (vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím okresného súdu) nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany [v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, resp. predtým v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku zakladajúcom prípustnosť dovolania] nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie sťažovateľa nie je prípustné.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namieta, že hoci v konaní vedenom okresným súdom navrhol vykonanie celého radu dôkazov nevyhnutných pre ozrejmienie veci a pre rozhodnutie vo veci samej, neboli tieto dôkazy vykonané, pričom krajský súd sa s námietkou nevykonania navrhnutých dôkazov uplatnenou v podanom odvolaní nevysporiadal a nenapravil to ani najvyšší súd, ktorý dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, že nevykonanie stranou navrhovaných dôkazov (prípadne niektorých z nich) v zásade nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, a to s odkazom na judikatúru týkajúcu sa skoršieho ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ktorú možno bez ďalšieho použiť aj v súčasnosti a ktorú najvyšší súd cituje.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti iba opakuje, že podľa jeho názoru ním navrhnuté a súdom nevykonané dôkazy boli pre rozhodnutie vo veci samej potrebné. Nijako však nepolemizuje so zásadným právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého takáto námietka nie je spôsobilým dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

Za určitých okolností by bolo možné uvažovať o prípadnej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku v prípade, ak by konajúci súd, ktorý vykonanie navrhnutých dôkazov neakceptoval, tento svoj postup neodôvodnil. Z § 220

ods. 2 Civilného sporového poriadku totiž vyplýva povinnosť súdu uviesť v odôvodnení rozsudku *inter alia*, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy.

O takýto prípad v danej veci evidentne nejde. Okresný súd mimoriadne starostlivo a podrobne (bod za bodom) vysvetlil, prečo nepovažoval jednotlivé dôkazné návrhy sťažovateľa za potrebné, resp. nevyhnutné pre svoje rozhodovanie. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na to, že sťažovateľ sa v podanej sťažnosti ani len nepokúša správnosť úvah okresného súdu konkrétne vyvrátiť či aspoň spochybníť.

Možno dospieť k záveru, že úvahy najvyššieho súdu sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené a skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho nemôže znamenať porušenie jeho označených práv podľa listiny a dohovoru.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018